

Teckningen visar ett träbesman med handtag och upphängnings-snöre bevarat. Handtaget med snöret flyttades vid vägningen mellan viktmarkeringarna på undre sidan. (Teckning av Nils Mandelgren på hans resa i Dalarna 1869).

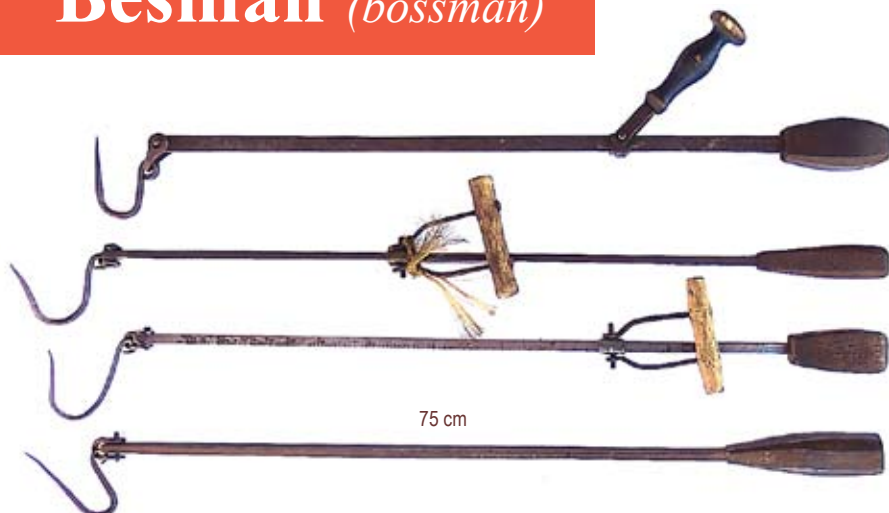

Två träbesman från 1804 och 1812 i Brinkens museum. Besmanen är ca 77 cm långa. På trästavens undersida finns ett antal markeringar som vart och ett representerar en vikt i skålpund. Handtagen saknas på dessa besman.

Små träbesman (besmanet på bilden är 28 cm långt) användes för vägning av lätta varor, t.ex. ull, garn, kryddor och örter upp till 1 skålpund. Det har därför benämnts ullbesman (*oll-besman*) eller kryddbesman. Viktenheten för lätta varor var förr lod och de små träbesmanen har därför även kallats lodbesman. (1 lod = 13,28 g. 1 skålpund = 32 lod eller 425 g). Viktmarkeringen på de små träbesmanen var i lod. (Träbesmanet är donerat till Brinkens museum av Elma Marins-Kullberg. Upphängningssnöret är en sentida komplettering).

Besman (bössman)

Fyra järnbesman med viktgradering i skålpund respektive kilogram. De tre översta hör till K-G Dahlstens samling. Det understa besmanet, med gradering på alla fyra sidor, är donerat till Brinkens museum av Harry Norrgård.

Motvikt på Harry Norrgårds järnbesman stämplat med tre kröningskronor och kröningsåret 1829.

BESMANET har varit en mycket vanlig hushålls- och handelsvåg ända från vikingatid till vår tid.

Konstruktionen är enkel: en handhållen hävstångsvåg med fast motvikt och rörlig upphängningspunkt. På en krok i besmanets ena ände hängs det som skall vägas, varefter upphängningspunkten (handtaget) förskjuts längs en graderad skala på vågbalken tills balans råder med den fasta motvikten. Den vägda varans vikt kan därefter avläsas intill handtaget på den graderade skalan.

På Malaxdialekt och andra österbottniska dialekter har besmanet kallats *bössman*.

I äldre tider var besmanen gjorda av trä senare av järn. Besmanets fördel är att det var lätt att hantera och att ta med sig på resor för säljare och köpmän. Det har inte heller några lösa delar som t.ex. lösa viktlod som lätt kan förloras. En nackdel är att besmanet är lätt att manipulera vid vägningen eftersom motvikten av trä eller järn omärkligt kan förändras.

Från kulturhistorisk synpunkt är besmanet intressant. Namnet visar nämligen att det införts till Finland och Skandinavien redan under vikingatid när nordborna reste på sina handelsresor österut. Ordet "besman" är lånat till fornsvenska från ett slaviskt språk och betyder helt enkelt

"vägningsredskap". På ryska heter det *bezmen* och på polska *bezmian*. Vikingarna förde i sin tur med sig besmanet västerut på sina färder. Även om man kan härleda besmanet till Östeuropa betyder det inte att det skulle ha uppfunnits där. Redan på 300-talet f.Kr. beskriver Aristoteles ett besman för vägning av kött.

Viktskalan på äldre besman är i skålpund med gradering upp till 40 skålpund (1 skålpund = 435 g). Besmanen tillverkade efter 1892, när metersystemet med grundenheterna meter och kilogram (kg) infördes i Finland, har vanligtvis en skala upp till 15 kg.

Det nedersta järnbesmanet på bilden har skalor på alla fyra sidor av den fyrkantiga stängen. En sida är graderad i skålpund och den andra sidan är graderad i kg. De två andra sidorna har längdmarkeringar i aln och i tum.

PYNDAREN är en hävstångsvåg som är besläktad med besmanet (av latin pondus = vikt). På pyndaren är motvikten, till skillnad mot besmanet, rörlig och upphängningspunkten (handtaget) fast.

Vågar, laggkärl, kappar och andra mättdon som användes i handeln skulle vara krönta, dvs. kontrollerade, justerade och märkta som garanti för att de innehöll avsedda mått. Kröningen utfördes av trovärdiga personer, som efter det mättdonet blivit godkänt, stämplade mättdonet med kronor och det årtal kröningen utfördes.

Håkan Genberg

Källor: *Måttordboken*, Jansson S.O, Nordiska museets förlag, Stockholm 1995, besman. <http://www.ne.se/lang/besman>, Nationalencyklopedin, hämtad 15.10.2013. Intervju med Harry Norrgård i oktober 2013.

Foton och layout: Göran Strömfors

November 2013
MÅNADSBILD

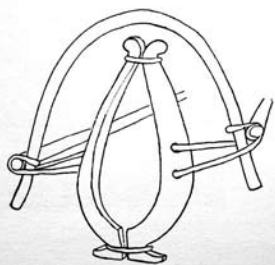

Motvikter på träbesmanen. Observera årtalen 1804 och 1812.

Lokan (*lonka*)

Oktober 2013
MÅNADSBILD

På stockväggarna i och utanför gamla uthus kan man ibland se ett antal grova hål som borrats så att de bildar en halvcirkel på väggen. Ibland finns några trätappar kvar inslagna i borrhålen. Under och mellan hålen finns en halvcirkelformad skiva gjord av tjocka plankor. Den här anordningen användes för att tillverka **lok** – en gammal speciell utrustning

för hästarnas seldon. Den har många olika benämningar i Svenskfinland: lokvikare, lokvecka, lobbända (*lookviek*, *lookböög*, *lookvetje*). I Malax benämns den *lonkvetje*.

Lokan är en fjädrande träbåge som placeras över hästryggen och spänns fast i bågens nedre ändar med läderremmar mellan *renkre* (bogträna) och skaklarna (*skakla*) eller fimmelstängerna (*fremmästiengre*). På malaxdialekt kallas **lok** för *lonka*.

Fördelen med att använda lokor vid selning av hästar är att skaklarna eller fimmelstängerna hålls en bit ut från hästens sidor. Hästen kan röra sig friare samtidigt som lokans fjädring gör dragningen både rakare och mindre ryckig – också när hästen travar.

Lokorna användes främst i vinterkörslor, men har också använts sommartid t.ex. vid harvning och plogning, som synes av bilden.

Till virke i lokorna användes en tvåmeters jämntjock,

kvistfri häggstam med diametern ca 5 cm. Häggvirke är både lätt och segt och är därför ett bra lokämne. Rönn och sälg har också använts som lokvirke.

För att häggvirket lättare skulle kunna vikas på *lonkvetje* måste det basas, dvs. hettas upp och tvättas i hett vatten för att bli mjukare. När lokämnet mjuknat kilades det fast med den grövre ändan nertill i *lonkvetje* och började böjas ”hål för hål”, vanligtvis med ett järnspett, samtidigt som trätappar slogs in i vägghålen för att hålla fast ämnet. Mellan lokämnet och trätappen slogs en kil till dess man slagit in nedersta tappen och kilen därmed gått ”varvet runt”.

Lokämnet fick sitta fast en längre tid på *lonkvetje* för att formas innan det togs bort. Därefter barkades lokan och i vissa fall målades den.

Dubbellokor, som tillverkades av spädare virke, var fästade i varandra nedtill. Hästen till vänster på bilden är selad med en dubbelloka, den andra hästen bär en enkelloka.

Loka, på finska *luokka* och *luokki*, anses vara ett slaviskt låneord *loku* (båge). Användningen av lokor har nämligen spridits till Finland österifrån och från Ryssland. Till Sverige, där lokorna kallas *rankbågar*, har spridningen gått från öster och norr via Tornedalen och ner till de övre norrländska kusttrakterna.

Håkan Genberg

Bilderna: **Överst:** Albert Engsbo och sonen Sven plöjer i Hapneholmen 1939. Foto Holger Gullholm. **Färgbilderna:** Två *lonkvetj* i Storsjön fotograferade 2002, och sju lokor vid Brinkens museum 2013; de vita har inte färdigställts, de svartmålade har varit i användning. Foton Göran Strömfors. **Ritningen** visar lokans placering och bindning mellan *renkre* och *skakla*.

Kastmaskinen (*Dröftari*)

September 2013
MÅNADSBILD

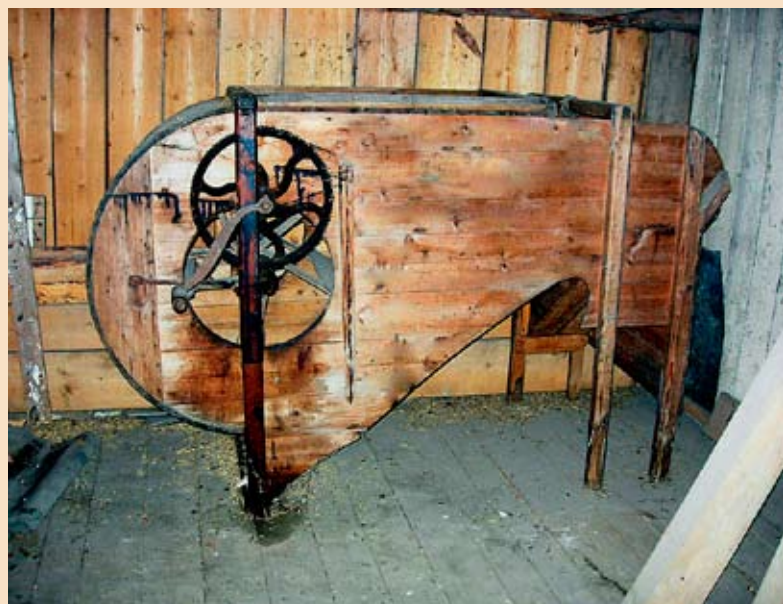
Dröftari, eller kastmaskinen, användes för rensning och sortering av säd som tröskats i rian med *slegona*. Det var i slutet av 1800-talet som *dröftarna* började användas för rensning av säd som alternativ till de mycket gamla metoderna att rensa säd med **rissel, kastning och dryfta**.*

Dröftaren innehåller ett fläkthjul som vevas runt för hand via en utväxling med kugghjul. Några såll med olika maskstorlekar samt intags- och utloppsöppningar ingår i konstruktionen.

De första *dröftarna* var ofta enkla och hemmagjorda träkonstruktioner, förutom fläktaxel och kugghjul som köptes utifrån. Senare köptes *dröftarna* från mekaniska verkstäder som serietillverkade olika typer av maskiner som benämndes **kastmaskin**, eftersom den ersatte rensmetoden kastning av säd med kastskevel.

En kastmaskin kunde innehålla upptill åtta olika såll, både fasta såll samt såll som var rörligt upphängda och kunde sättas i skakande rörelse via en vevstake och vevskiva på fläktaxeln.

Utlopp och inlopp på kastmaskinen reglerades med skjutbara luckor på maskinen så att luftströmmens styrka kunde ändras och styras. Den fick inte vara så stark att säden riskerade att blåsa bort med agnarna.

Den säd som skulle sorteras och rensas från agnar och ogräsfrö (*maaldre*) hällades genom en matartratt ovanpå *dröftari* och föll ner förbi den kraftiga luftströmmen från fläkten och genom ett system av såll. Luftströmmen från den handdrivna fläkten blåste bort agnar och boss från säden och vidare ut genom *dröftarens* utlopp. Utloppet var vänt mot en öppning (*acko*) i riväggen för att agnar och damm skulle blåsa ut i det fria. Det översta sållet var ett grovmaskigt boss-såll och det understa av flera mellansåll var ett finmaskigt lutande frösåll genom vilket små och tunga ogräsfröna siktades igenom och samlades upp i ett förörum eller frölåda.

Sädeskornen siktades genom de översta sållen men stannade, beroende på sädeskornens storlek och tyngd, på de finmaskigare lutande sållen och föll ner i olika fack i *dröftarens* botten. De tyngsta och fullmatade sädeskornen (stridsäden) samlades i facket närmast fläkten och de lätta sädeskornen (slösäden) blåstes längre fram till andra facket.

Dröftare användes för rensning av säd långt in på 1900-talet. I slutet av 1800-talet började också olika tröskverkskonstruktioner, s.k. hästvandringer eller små tröskverk dragna med vev och handkraft, att användas jämsides med *dröftarna*. Så småningom började ångmaskiner och tändkulemotorer användas för drift av tröskverken.

Håkan Genberg

*) Se Månadens bild i oktober 2012

Vid *dröftari* i Senja Östergårds rian hösten 2002: Till vänster står Viktor Storfors, som var *riigåbbi*. Han visade och förklarade hur *dröftaren* användes. Till höger öser Bo Ekstrand ner säden, Helge Granholm vevar och Helena Ekstrand öser upp den rena säden i femkapps måttet. Säden skulle mätas. Foto Siri Hagback.

Bilden överst visar en *dröftare* i f.d. Elna Kronmans/Doris Jonssons uthus i Köpingsgränden sommaren 2012. Foto Göran Strömfors/Håkan Genberg.

Dröftning

i Sonja Östergårds rian
i Övermalax år 2002

Foton Siri Hagback

Bo Ekstrand risslar, sädeskornen
faller ner på golvet varefter de dryftas.
Bosset/halmen kastas ut.
Fr.v. Helge Granholm,
Karl-Gustaf Dahlsten,
Hedvig Lidman
och Bo Ekstrand.

Kaffepaus utanför rian. Från
vänster *riigåbbi* Viktor Storfors
i flanellskjorta och rihatt, Åke
Edman, Karl-Gustaf Dahlsten,
Hedvig Lidman, Helge Granholm,
Per-Erik Bäck, Lorenz Uthardt,
Bo Ekstrand, Helena Ekstrand
och Margaretha Lindholm.

Annonser om kastmaskiner och tröskverk till salu

Ojemförligt bästa
Finska
Kastmaskiner.

Utomordentligt välgjorda och allmänt berömda.

Största sort No 3 Ohlsons nya typ med 8 säll Fmk 70. —
Största sort No 2 Walla typ med 7 säll Fmk 60. —
Ohlsons modell är försedd med 1 extra säll för förhöjd afverkning af ören säd, men priset är det oaktadt oförändradt.

Adolf Petersson.
Finsk maskin- och jordbruksredskapsaffär.
5 Michaelsgatan 5.
Helsingfors. 2632
Mellan Alexanders- och Regeringsgatorna.

Annon i Vasabladet 1 aug 1891

P. Sidorow,
Finska Redskapshandeln.

Tröskverk
af Mathildedals bäst kända och prisbelönta tillverkning.
Kastmaskiner
och
Hästvandringar.
Bästa och hållbaraste.
Billigare pris än **alla andra** i förhållande till maskinernas värde.
Gustaf Svanljung,
3146 **Wasa.**

Annon i Vasabladet 31 juli 1897

Alla vilja hafva
Mathildedals
Tröskverk, Hästvandringar
och **Prima Kastmaskiner.**
men fabriken binner ej tillverka så mycket som behöves.
Därför skynden med beställningar till
Gustaf Svanljung.
3625 **Wasa.**

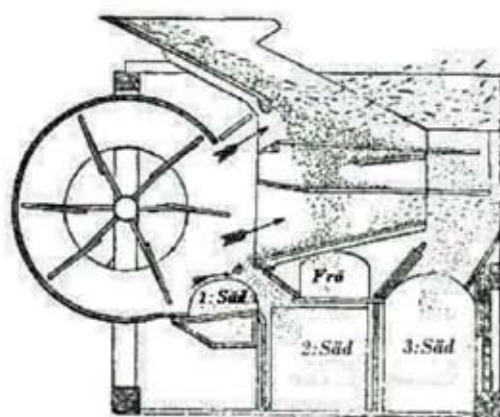
Annon i Vasabladet 20 aug 1898

Tröskverk,
Kastmaskiner
Åbo Redskapshandeln,
C. J. Broberg, Wasa.

Annon i Vasabladet 23 aug 1898

Till salu.
Hos Herm. Finell i Wasa:
Röpingss Tröskverk a 190 mf ft.,
Arboga do a 200 mf ft.,
Arboga hästvandringar a 225 mf ft.,
Kastmaskiner eller Sädrensare a 75 mf ft.,
Plogar och Mejerigrätor hos
Herm. Finell
i Wasa.

Annon i Vasabladet 19 aug 1882

Principbild av rensning och sortering av säd i en gammal kastmaskin av fabrikat Thermænius.

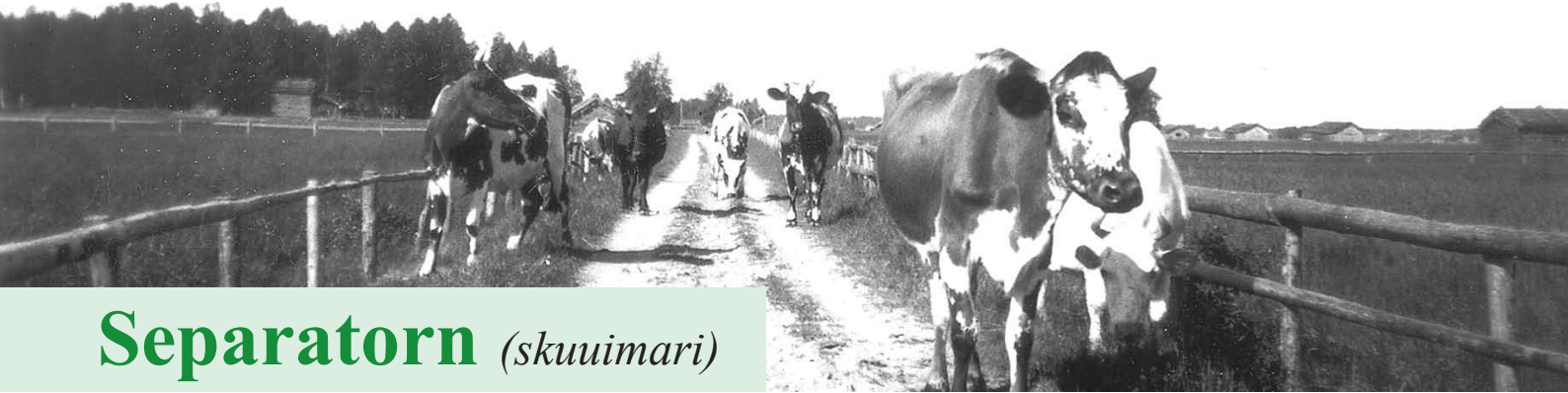
Augusti 2013
MÅNADSBILD

25.07.2013

Foto: Göran Strömfors

Sommarhälsning från Brinkens museum
och museiträdgården! **Blommornas dag 11 augusti kl 13!**

MALAX MUSEIFÖRENING

Separatorn (*skuuimari*)

Tillagning av smör från grädde har mycket gamla anor. Grädden kärnades till smör i de smörkärnor (*smörtjienor*) som förr fanns i alla gårdar. Grädde fick man genom att efter mjölkningen sila upp helmjölken i stora flata trätråg eller stenfat som lagrades i ett kallt utrymme. Mjölken fick stå för gräddsättning några dagar innan grädden skummades av och sparades till smörkärningsdagen.

Mjolk silades också i stora filbunkar. När filen löcknat skummades gräddskiktet i filbunkarna och sparades i *filbytto* eller i *tjieno*. När man samlat tillräckligt med grädde kunde smörkärningen börja.

Lördagarna var i regel den dag när det kärnades smör. Smör var i första hand en produkt som skulle säljas. Smör användes inte i vardagslag. Malaxborna sålde ännu på 1930-talet sitt hemkärnade smör och sin mjolk bl.a. på Brändö torg i Vasa.

De första handdrivna eller maskindrivna mjölkseparatorerna som kom på 1880-talet ersatte, både i enskilda hushåll och i de första bymejerierna, det gamla tidskrävande sättet att lagra mjölken tills grädden flöt upp till ytan eller löcknat till fil och kunde skummas av. Bymejeriernas gräddsättnings-teknik var också före 1880-talet relativt utvecklad och byggde på olika enkla iskylnings- och lagringsmetoder för gräddsättning.

I Malax har separatorn kallats *skuuimari*, antagligen för att den kom att ersätta de gamla gräddskumningsmetoderna. Men mjölkseparatorn bygger på en annan enkel avskiljningsprincip, nämligen den centrifugalkraft som uppstår i ett snabbt roterande kärl. Vid mjölkens rotation i separatorn pressar centrifugalkraften den tyngre skummjölken ut mot kärlets väggar medan den lättare grädden samlas i mitten.

I mjölkbehållaren ovanpå separatorn hölls den från mjölkningen ännu spenvarma mjölken. Mjolk som håller en temperatur på ca 35 grader ger nämligen mest grädde vid separering. Bymejerier, som tog emot mjölk för separering, brukade därför värma mjölken innan den separerades.

Mjölkseparatorn har två utloppsrör; ett rör från vilket grädden rinner ut under centrifugeringen och ett annat rör för den avfettade mjölken, skummjölken.

Den handvevade separatorn har en mycket stor utväxling från vev till den inne i separatorn snabbt roterande separatorkulan. När separatorn vevats i gång, med vevhastigheten 60–70 varv i minuten, öppnades kranen under mjölkbehållaren och mjölken rann ner till separatorkulan.

Gräddhalten styrdes med separatorveven. Ju snabbare separatorn vevades, desto tjockare blev grädden samtidigt som skummjölken i motsvarande grad blev mindre fet. Den separerade grädden kylades ner och förvarades kallt till smörkärningsdagen. Skummjölken gjordes till surmjölk eller gavs till kalvarna.

Gustaf de Laval fick år 1878 patent på en mjölkcentrifug, eller separator som den kom att kallas. De Lavals separatorer var effektivare och hade högre centrifugeringshastighet än de dittills använda tyska separatorerna. År 1883 grundade De Laval, tillsammans med Oskar Lamm, företaget AB Separator och började tillverka separatorer i en verkstad i Stockholm. Företaget blev början till det i dag stora industriföretaget Alfa Laval.

De Lavals första separator kunde skumma 135 liter mjölk per timme med omkring 0,2–0,3 % fett i skummjölken och drevs med remdrift av en ångmaskin. Separatorernas konstruktion utvecklades och effektiviserades av flera olika tillverkare under de följande åren. Det var främst separatorkulan utformning som skilde sig

mellan de olika fabrikaten.

Bymejerierna och bönderna i Österbotten var i slutet av 1800-talet mycket snabba att tillägna sig den nya tekniken för helmjölken skumning och de handdrivna och maskindrivna separatorerna fick en mycket stor spridning.

Håkan Genberg

Juli 2013
MÅNADSBILD

Övre färgbilden: Handdriven mjölkseparator typ "Diabolo Special" tillverkad av AB Pump-Separator i Stockholm. Donatorer: Anna Svevar, Margareta Berts och Alf Svevar. Den undre bilden visar en Diabolo-separator av äldre modell. Foto: Göran Strömfors, vid Brinkens museum. – Den svartvita, beskurna vinjettbilden med kor är fotograferad av Holger Gullholm.

Sol och sommar från Brinkens museum och museiträdgården!

Malax museiförening

Juni 2013
MÅNADSBILD

Handdukstäckare Paradhandduk

(Handdukstäckar)

Handduken (*handöutji*) hör till våra äldsta bruksföremål. Redan på Bibelns tid räknades det som en självklar artighet att erbjuda gästen vatten och handduk för att tvaga och torka händer och fötter. Och t.ex. i de gamla vikingasagorna finns flera beskrivningar av samma procedur. I Harald Hårdrådes saga från mitten av 1000-talet berättas om Vandråd, som kom iland efter ett sjöslag: Vandråd tog sist emot handfatet; men då han fick handduken, torkade han sig midt på den. Hustrun grep fast i handduken och ryckte den ifrån honom, i det hon sade: "Föga förstår du av goda seder; det är bara torpare som väta ned hela handduken på en gång." Vandråd svarade: "Jag kommer väl än en gång dit, där jag kan få torka mig midt på handduken."

Ekonomiskt lagda husmödrar insåg tidigt att man, för att spara på tvätten, kunde gömma undan de våta handdukarna bakom en handdukstäckare. Handdukarna hängdes upp på krokarna över eller bredvid tvättställningen, kommoden (*kåmåodi*) eller lavoaren (*lavoari*),

Maj 2013
MÄNADSBILD

krokarna var ofta monterade under en smal rundstång med en liten hylla ovanför. På stängen hängdes handdukstäckaren och gömde under sig alla halvsolkiga handdukar, som sena tiders Vandråd lämnar efter sig.

Handdukstäckaren var ett av de bruksföremål, som tillät kvinnorna att själva skapa en utsmyckning till sitt hem. Den broderades efter tycke, smak och mode med alla de olika broderistilar som finns. Bland textilierna på Brinkens museum finns ett stort antal handdukstäckare från sent 1800-tal till 1970-tal, broderade i vitsöm, hålsöm, plattsöm, korsstyg osv.

I takt med att badrum byggdes i husen blev kommoden och handdukstäckaren överflödiga. På 1990-talet blev handdukstäckaren eller paradhandduken

igen populär, nu hängdes den oftast över kökshanddukarna. Man kan konstatera att mönstren både var kopior av äldre tiders broderier och också helt nya, som t.ex. julmotivet på en av de avbildade handdukstäckarna.

Kerstin Hägen

(Vattmeid, vatt-tjälk, å soåstaang)

Nattens snöfall täcker brunn och brunnshål (*brånnhåål*). Brunnssämbaret (*brånnssämbare*) är fullt med snö och brunnslöcket (*brånnlåtje*) har antagligen frusit fast. Men vattensåarna på kälke och vattenmed måste fyllas.

Vattenmed, vattenkälke och såstång

Släpande och bärande av vatten från gårdens brunn till kor och hästar och övriga djur till fähus och stall var förr i världen ett tungt arbete året runt. Djuren skulle ha vatten minst två gånger per dag. I stugan behövde också finnas ett fyllt vattenämbar (*vatämbar*) till matlagning och kaffekokning.

Det var naturligtvis en stor fördel om gården hade en egen brunn med bra vatten nära husen. Om kvaliteten på vattnet i den egna brunnen inte var bra, och brunnen bara dög som *föusbrånn* med vatten till djuren, fick man lov att hämta dricksvatten och kaffevatten från någon granne med en bättre brunn eller från en naturkälla.

Vattnet hinkades vanligtvis upp ur brunnen med hjälp av en brunnvipa (*brånnvipa*) – en mycket gammal anordning, som har funnits i många länder. Anordningen har växlande lokala benämningar: brunnsvinda, brunnssvängel, stolpvind. I Malax har hela anordningen benämnts *brånnvipa*.

I övre änden av en lång stolpe (*brånnstålpe*) bredvid brunnen är en hävstång (*brånnvipa*) fästad med en genomgående axel. I hävstångens ena ända hänger en lång och rörlig stång (*brånnstaang*) i vilken vattenämbaret (*brånnssämbare*) kan hakas fast och sänkas ner i och lyftas upp ur brunnen. Hävstångens andra ända är försedd med en motvikt till det fyllda vattenämbaret och underlättar därför lyftet av ämbaret upp ur brunnen.

På vintern tömdes vattnet i sår (*soågar*) placerade på en vattenkälke (*vatt-tjälk*) eller på en s.k. vattenmed (*vattmeid*) för att sedan dras till fähus och stuga.

Brunnen – med livgivande vatten!

April 2013
MÅNADSBILD

Sigurd Nordström och Inga Söderback bär vattensån med en *soåstaang* i Hallonsulan i Malax 1953. De har just lämnat brunnen och är på väg till fähuset.

Vattensån kunde också lyftas och bäras med hjälp av en lång såstång (*soåstaang*) av två personer. Stången har en rörlig tvärså, vars ändar trädde genom såns öron när den skulle bäras.

Om brunnen låg nära fähuset kunde vattnet ledas i en ränna från brunn till fähus. Ämbar efter ämbar hinkades upp ur brunnen och tömdes i rännan. Vattnet rann i den mot fähuset lutande rännan, som gick genom ett hål i fähusväggen, och ned i ett stort kar (*föuskaare*). Ur *föuskaare* togs vatten upp med ämbare och gavs till alla djur i fähus och stall.

På 1930–40-talet började man i många gårdar gräva ner vattenledningar i mark från brunn till fähus. Vattenledningarna gjordes den tiden av urborrade furuträstockar. Med en handpump av enkel konstruktion, placerad i fähuset, pumpades vattnet från brunn till fähus.

Pumpningen krävde starka armar, men var i alla fall ett lättare arbete än att hinka upp vatten ur brunnen och köra eller bära det i vattensår.

Håkan Genberg

Svartvita bilden ovan tillhör Karin Malmsten-Riveccios hemarkiv. Okänd fotograf. – Foto och ämbar ovan: GS

Revstaken

(räivstaka)

Till en väv krävs *varp* (ränning) och *väft* (inslag). Varpen är grunden för väven. Den består av ett antal trådar, som går från vävstolens bom genom skaften (solven), där ett skäl kan bildas som väften ska trädas genom. Idag köper vävaren ofta en färdig varp från hemslöjdsaffären,

ännu för några tiotal år sedan skapades varparna av skickliga väverskor. I gamla bouppteckningar kan man se att det ofta fanns flera

Mars 2013
MÅNADSBILD

revstakar i ett hushåll, revstakarna och vävstolarna var i bruk hela tiden.

Varpen skapas genom revning (*ti räiv*, varpning) på en **revstake**, (*räivstaka*, varpställning). Den består av en rund, fast mittstolpe, på fot eller monterad med ett överstycke i taket, och övre och nedre korsarmar, som är förbundna med varandra med stolpar och kan snurras runt på mittstolpen. Att snickra en revstake är ett precisionsarbete, korsarmarna skall vara exakt lika långa och hela konstruktionen måste vara absolut rak och stabil. Till revstaken hör också två tvärsålar med pinnar för varpfästet högst upp på revstaken och för skälet längst ner, de skall efter behov kunna flyttas mellan olika stolpar. Och samtliga delar i revstaken måste slipas och poleras mycket noggrant, så att garnet inte fastnar i ojämnheter vid varpningen.

Till utrustningen hör dessutom **nystfot** (*nösfåot*) och **bobiner** (*båkkar*, *dåkkor*) och en **bobinställning** (*båkkståol*, *dåkksiet*). Också en **härvel** kan behövas. *Båttji* består av ett övre och ett nedre, något större, kors och korsarmarna är förbundna med varandra med lister. Listerna antingen böjs eller hyvlas så att de lutar lite inåt i övre änden. *Båkkståoli* har en vev fäst vid en liggande axel, som *båttji* träs på för att lätt kunna roteras.

Ännu på 1960-talet köptes allt garn i härvor, som med hjälp av en pasmatråd var delade i ett antal pasmor. En pasma är 60 trådar, som knyts om för att man lätt skall kunna beräkna garnets längd i härvan. Hemspunnet garn och härvor med olika garnlängd nystades upp på en härvel, ofta försedd med en varvräknare som gjorde det enklare att hålla reda på när pasman var full.

Innan man kan varpa skall varplängden beräknas och därefter spänns härvan på en nystfot och garnet rullas upp (*båkkas*) på *i båkk* i *båkkståoli*. I det här skedet är det till stor fördel om garnhärvorna är lika stora, då det på varje *båkk* skall rullas lika långt garn. Numera säljs garn oftast i rullar, som man kan varpa från direkt med hjälp av en rullställning (*rollståol*).

Revstake med påbörjad varpning.

Härvel med kugghjul och kläpp, som smäller efter 60 varv.
Garnet från *nösfåoti* rullas upp på *båttji* i *båkkståoli*.

För varpningen ställs *båttji* med den smala änden uppåt och tråden dras genom en ring, som är fäst i taket. Man kan varpa från 1–4 *båkkar*, dvs. med 1–4 trådar. Det är av yttersta vikt att varptrådarna löper jämnt och med samma spänning genom sina ringar till varparens hand, som lägger trådarna på revstaken samtidigt som den andra handen snurrar revstaken. Likaså är det viktigt att alltid lägga trådarna på samma sätt på revstaken, antingen alltid ovanför redan lagd tråd eller alltid under densamma. Helst skall en enda person göra hela varpen, vilket många gånger blir ett tungt dagsverke om väven är lång och bred. Slutresultatet skall vara ett antal lika långa trådar. En eller flera lösare trådar i varpen är en skam för varparen och skämmer väven.

Ett viktigt moment i revningen är att skapa skälet (*schäle*) med hjälp av de tre **skälpinnarna**. Det gäller att se till att trådarna löper enligt samma mönster varje gång man kommer ner till skälpinnarna och svänger uppåt igen. Innan varpningen avslutas räknas trådarna vid skälet. Därefter knyts skälet för med snören på vardera sidan och varpen knyts om med jämna mellanrum. Varpen flätas ner från revstaken uppifrån varpfästet och binds för ett par meter före skälet. Nu är det klart att flytta varpen till vävstolen och då skall man se upp med skälet. Gunnel Sjöström berättar att hennes mormor (från *Stolpasgoåla*) alltid var på plats, då varpen skulle dras på bommen, för att försäkra sig om, att det inte skulle gå lika galet som med *mossis valmaschväävi*, som *di mista schäle* på, för då gick det dyra garnet och det dryga arbetet till spillo.

Båkkarna uppställda för varpning

I Tuvasgården på Brinken har museiföreningen alla de redskap som behövs för *ti räiv i vääv*.

Kerstin Hägen

Sakkunniga: Anna-Lisa Damsten och Gunnel Sjöström
Fotografier (24.2.2013): Göran Strömfors

Anna-Lisa Damsten väver en matta. Varpen löper från bommen genom *skafte*, som ger *schäle* när vävaren trycker ner tramporna.

Får på bete i Paxal 15 oktober 2012.

Februari 2013
MÅNADSBILD

Långullsfällen

(langollsfeäldi eller feäldi)

Långullsfällen gjordes av fårskind med oklippt ull. De finaste fällarna fick man av skinn från årslamm.

Innan skinnen kunde användas måste de garvas och garvare är ett av världens äldsta yrken. Beredningen av skinn har utvecklats från konservering i gyttjegropar, rökning, vegetabilisk garvning med t.ex. bark, mineralgarvning med koksalt eller alun till kromgarvning, som blev den dominerande metoden i slutet av 1800-talet. I äldre tider garvade man på landsbygden till husbehov, men från mitten av 1700-talet krävdes en utlärare garvare, en skinnare, som kom till gården eller inrättade ett garveri. T.ex. i lilla Nykarleby verkade 10 olika garvare under tiden 1721–1857. Under de första decennierna på 1900-talet verkade **Otto Nordström** (bilden) som garvare i Vias och platsen kallas *Garvaris* ännu i dag.

Att garva ett fårskind med lång ull krävde stor yrkeskunskap och ett tiotal olika arbetsmoment, därför var priset på ett berett långullsskind högt. T.ex. på en auktion i Malax år 1899 betalades 2,60 mk (10,44 €) för fem lammskind med kort ull, men 6 mk (24,09 €) för ett färdigt berett lammskind med oklippt ull. Till en fäll behövdes sex stora skinn.

Fällen försågs med ett fälltäcke på skinnsidan, dels för att skydda den mot väta, dels som prydnad. Fälltäcken vävdes av fint spunnet ullgarn och med lin- eller bomullsgarn som varp i bestämda mönster och färger i de olika byarna.

Långullsfällen var forna tiders främsta skydd mot kylan. Den användes utomhus av körkare både i arbetet och vid finkörning. Inomhus behövdes fällen också som skydd mot drag och kyla i sängarna, välbärgat folk hade fäll både under och över sig. Förlåtansängen i bondstugan bäddades med fällen överst i nedre sängen med ett vackert fälltäcke som skryttextil.

Behovet av långullsfäll minskade radikalt när stugorna försågs med tilläggsvärme från kakelugnar och kaminer. Långt in på 1950-talet värmdes fällen på bilden ändå otroligt gott på slädfärderna från *Hagi* i Yttermalax till faster Edit i Paxalgränden. Nu finns den i fälbbåten på Kvarkens båtmuseum.

Kerstin Hägen

Källor: Upplandsmuseets rapporter 2009:12

Woldemar Backman (1938): Ett bidrag till Nykarleby stads personhistoria. Borgare och borgarsläkter 1721–1857.

Ovan den **långullsfäll** som Kerstin Hägen donerat 2011 till Kvarkens båtmuseum (KBM 2699). Fällerna är utställd i båtmuseets fälbbåt som visar ett säljaktsläger på isarna i Bottniska viken. Säljägarna drog fällar över sig när de övernattade i båten. Museiföreningen äger flera fällar, även vid Brinkens museum. – Färgfoton ovan: Göran Strömfors / MM:s bildarkiv.

Fälltäcken från Malax. De som ligger på sängen är från 1800-talet och har lingarn till varp. På väggen täcken från 1900-talet. Utställning vid Brinkens museum 2007. – Foto Siri Hagback.

Svartvita bilden av Otto Nordström: Håkan Genbergs hemarkiv.

Kaffebrännare och kaffeböner

(Kafibrennari å kafibyönor)

Att köpa färdigrostade och malda kaffeböner i paket är ett ganska sent påfund. Långt in på 1900-talet fanns det endast orostade kaffeböner (råkaffe) att köpas i lösvikt på *handli*. Kaffebönorna rostades (*breendes* sa man) hemma i kaffebrännare (*kafibrennar*). Varje gång kaffe skulle kokas maldes några rostade kaffeböner i kaffekvarnen.

Lådformiga kaffebrännare med långa handtag och skjutlock (se bild) har använts när kaffebönorna rostades i brännare som hettades upp över öppen eld i råspisen. Brännaren skakades och vändes över elden så att bönerna skulle bli jämnrostade. Locket öppnades då och då för att se om kaffebönorna var lagom rostade; de fick inte brännas. När bönerna började "svettas" och blänka var de färdigrostade. Bönerna måste svalna innan de maldes.

Runda kaffebrännare med vev och lock (se bild) värmdes upp på vedspisar. Den runda botten på brännaren passade i hålen på spishällen om några spisingar lyftes bort. Med hjälp av vevén kunde kaffebönorna röras om under rostningen.

Kaffedrickandet började bli vanligt på landsbygden först i mitten av 1800-talet. Men redan i mitten på 1700-talet dracks det kaffe i välbärgade familjer i städerna.

När tiderna blev kärvare i mitten på 1700-talet ansåg myndigheterna att kaffedrickandet var en onödig dyr lyxkonsumtion och förbjöd därför importen av kaffeböner vid flera tillfällen. Men kaffe hade redan då blivit så populärt att det blev svårt att upprätthålla förbuden någon längre tid. Istället infördes en importtull. De som ertapades med att dricka kaffe under förbudstiden bötfälldes.

Rostade kaffeböner

Cikoria

Redan när de första kaffebönorna började importeras till Europa på 1600-talet varnade läkarna för kaffets skadeverkningar. Kaffe-drickande fick skulden för många sjukdomar. Carl von Linné, som ju också var läkare, varnade i sin skrift *Anmärkingar om COFFÉ* (1742) för överdrivet kaffedrickande som han menade förde allsköns elände med sig. Men han medgav ändå att kaffe kunde vara bra för dem: *som äro dästa efter en starck middags mål och för dem som plågas af migraine eller wärk i halfva hufvudet, hvilket på wissa tider igenkommer*. Linné led av den sistnämnda plågan så därför drack han kaffe, om än i måttliga mängder.

Det mest ohälsosamma kaffedrickandet var antagligen när kaffe kokades på gammal kaffesump – och några få malda kaffeböner och cikoria – tills kaffepannan var halvfull med sump (*kafisacka*). En kaffepanna som dessutom stod i spisvärmen under dagen.

Under 1920- och 1930-talet smugglades kaffeböner säckvis över Bottenviken från Sverige; ett lönsamt komplement till förbudstidens spritsmuggling. I september 1923 beslagtogs länsmannen Georg Tidström i Malax fem säckar med 328 kilogram kaffe när smuggelgodset skulle forslas med bil från ett gömställe nära Åminneborg.

Under krigsåren och fram till år 1954 var försäljningen av kaffe ransonerad. Kafferansonereringen ledde till att olika koffeinfria kaffesurrogat började användas. **Cikoria** har varit det vanligaste kaffesurrogatet under de tider det varit brist på äkta kaffe. **Cikoria** eller **vägvärda** (*Cichorium intybus*) är en flerårig meterhög ört med ljusblåa blommor som växer vild ända upp till mellersta delen av Sverige. Växtens kraftiga rötter torkades och hackades innan de rostades och finmaldes.

Malaxborna köpte cikoria som tillverkades av cikoriafabriken i Jakobstad. Fabriken grundades i slutet av 1800-talet och blev den största tillverkaren av cikoria i Finland. Råvaran, cikoriarötterna, importerades främst från Tyskland. Idag är cikoriafabriken ett museum som kan besökas sommartid. (<http://www.sikurimuseo.fi/sw/index.html>)

Som råvaror till kaffesurrogat har bland annat rostade rötter av maskros använts. Växtrötterna torkades och hackades i små bitar innan de rostades i en kaffebrännare eller på en bakplåt i ugnen. Därefter finmaldes rötterna och fick dra en stund i kokande vatten innan kaffesurrogatet var klart att dricka. Rostat spannmål, främst råg med tillsats av cikoria, har också kommit till användning som kaffesurrogat.

Håkan Genberg

Foto: Håkan Genberg och Göran Strömfors (kaffebrännare). Kaffebrännarna finns i Brinkens museum.

Januari 2013
MÅNADSBILD

Julkorset (Juulkåsche) /julkrona/julträd

I Malax har en gammal jultradition levt kvar, traditionen att hänga upp ett vackert klätt julkors (*juulkåsch*) i fönstret under julhelgen. Numera har julkorset elektrisk julgransbelysning med 16 ljus, men de äldre hade hållare för levande ljus. Seden går tillbaka till 1800-talet och är äldre än julgranen, som kom först i slutet på 1800-talet. Julgranen blev inte allmän i hemmen förrän på 1910–1920-talen och i en del hem fortsatte man att pryda hemmet med endast julkorset.

Julkorset är enkelt uppbyggt, korsställda träarmar i pyramidform, som gjordes för fyra, åtta eller tolv ljus, lindades med silkespappersremсор i rött, grönt, gult, vitt och rosenrött, som klippts och krusats. Smala girlanger av fransat tyg i rött och vitt virades mellan armarna. Färgerna har varierat, folk använde säkert det som fanns nära tillhands och efter egen smak. En sageskvinna berättade att i hennes hem hade de aldrig julgran, endast julkorset med levande ljus som hängde i taket och barnen tyckte alltid att deras kors var det finaste. De bodde i en liten stuga.

När julgranen först började användas var granen liten och hängdes i taket invid ett fönster. Det var ju en gammal sed att hänga julkorset i taket. Andra orsaker till placeringen var säkert också att de levande ljusen i julgran och julkors var brandfarliga och att i de flesta stugor fanns många barn och det var ont om utrymme.

Det finns också julkors som är gjorda för att stå på ett bord. De kunde ha en krok i toppen för upphängning.

Många har berättat om hur fint det var förr i världen när slädfärden till julottan företogs och julgran och julkors lyste i gårdarnas fönster. Alla kunde inte följa

med till kyrkan, någon måste stanna hemma och vaka över de brinnande ljusen.

Det har också funnits kronor med fint svarvade stommar och utsirade armar av trä eller armar av tjock ståltråd med hållare för ljus. I Brinkens museum finns en sådan fint svarvad krona med armar i pyramidform för 22 ljus. Den påminner om kyrkornas ljuskronor. Det finns de som benämner julkorsen för **julkronor** (*juulkruunor/juulkråonor*) eller **julträd**.

Seden att hänga ljuskronor i taket och att klä ljusstakar med klippt papper har troligen funnits i många byar i Österbotten. Många äldre har ännu sådana minnen från barndomen.

Vackert snidade och utskurna och målade stora träljusstakar och träljuskronor har även prytt många hem under julhelgen. Julen har alltid varit den stora högtiden med många förberedelser, men speciellt viktig var ljusstöpningen, det var ljusen som skapade julstämningen också i den minsta av stugor när det var mörkt ute.

Siri Hagback

December 2012
MÅNADSBILD

Seden
med julkors
går tillbaka
till 1800-talet.

Bilderna uppifrån:
Britt-Helen Flemmings julkors
(*Smedas-Mattas*)
2001, julkors vid
Brinkens museum
2001, Nils Häggviks julkrona (över
100 år gammal)
med svarvad
stomme 1999 och
Göran Strömfors
julkors 2011.
Årtalen anger
fotograferingsår.
Foton: Siri Hagback
(de tre översta) och
Göran Strömfors.

Handkvarnen (Handkvääne)

November 2012
MÅNADSBILD

Handkvarnar har använts också långt efter den tid som vattenkvarnar och väderkvarnar blev allmänna. Det var ju i regel endast några veckor under våren och hösten som det fanns tillräckligt med vatten i åns forsar som kunde sätta fart på kvarnarnas vattenhjul och kvarnstenar. Så i väntan på malvatten till vattenkvarnen, eller kvarnvind till väderkvarnen, fick man nog mången gång, ända fram till början av 1900-talet, använda gårdens handkvarn för att mala det mjöl som behövdes för dagens gröt-kokning eller brödbakning.

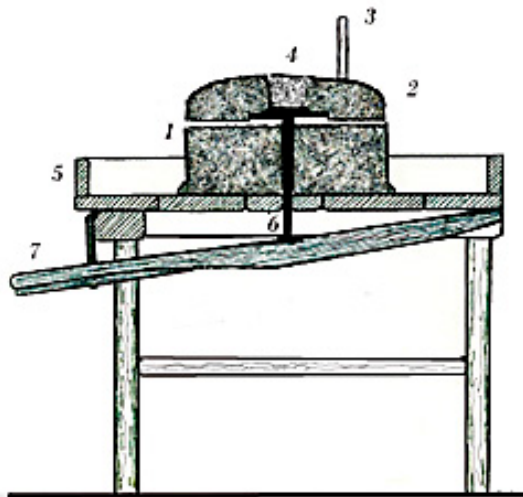
Den äldsta typen av en roterande handkvarn bestod av två cirkelrunda flata stenar som vilade på varandra – en fast liggande understen (**liggaren 1**) och en översten (**löparen 2**) som vreds runt med hjälp av en grov träpinne som handtag (**3**). I löparens centrum fanns ett genomborrat hål (**mjölögat 4**). Med ena handen drogs löparen runt och med den andra handen hölls säden i mjölögat. Löparen rullade på sädeskornen och malde med sin vikt säden till mjöl som föll ut på sidorna runt stenarna på ett bord eller ett utbrett tygstycke på golvet.

Denna primitiva handkvarn förbättrades senare. Malstenarna placerades i en kvadratformig lådkonstruktion (**mjölkar** eller **lave 5**) med botten tillverkad av väl hyvlat virke och med en hög ram. Lådans ram hindrade mjölet att yra åt sidorna under malningen. I ena hörnet av ramen fanns en liten rektangulär öppning genom vilket mjölet kunde sopas ner i ett kärl.

I löparens undre sida, diametralt över mjölögat, fanns ett urtag inhugget i stenen i vilket en liten tvärbalk av trä eller järn, (**segle**), passade in. Segle hade ett litet rektangulärt urtag undertill i vilket den tillplattade toppen av en lodrät järnaxel (**snesen 6**) passade in.

Handkvarn vid Brinkens museum

Från segle gick axeln, genom en urborrad trätapp (**bussning**) insatt i hålet i den fasta liggaren, ner till en i vertikal led rörlig och ställbar träbalk (**lättan 7**) under mjölkaret. Lättans övre sida var förstärkt med en järnplatta med urtag i vilken den roterande axeltappen passade in.

Med denna anordning, segle och snesen, hölls löparen i rätt läge i sidled när den roterade och med lättan som hävstång kunde avståndet mellan löparen och liggaren ställas in. För att få grovt mjöl ökades avståndet mellan ste-

narna och för finare mjöl minskades avståndet.

En handkvarn i Malax, tillverkad 1777, roterades löparen med hjälp av två handvevar och en kugghjulsväxling. Säden hölls i **kvarntratten** och rann ner i **kvarnskon**, en ränna som var upphängd i snören och förbunden med en **skakkäpp**. Skakkäppen var snett nerstucken i mjölögat i löparen. När löparen sattes i rörelse skakade och hoppade käppen och ryckte i snöret till kvarnskon som började skaka ner säden. Skakkäppen underlättade också nedmatningen av säden i mjölögat. Avståndet mellan kvarnstenarna i denna kvarn ändrades med hjälp av kilar under lättan.

Den här handkvarnen kallades *Bäsch-boldro* eftersom den hördes över Klockarbacken i Yttermalax när den var igång.

Förr i tiden brukade man inte mala mer mjöl åt gången på handkvarnen än vad som dagligen förbrukades i hushållet. I senare tid användes handkvarnen endast för att mala salt och malkorn. Enligt en gammal rituell tradition skulle nyårsgröten kokas på säd som malts i en handkvarn. För att ta reda på kvalitén på årets första ritröskade råg brukade man provmala lite råg i en handkvarn.

Håkan Genberg

Handkvarnen från 1777 vid Brinkens museum, både som bild och stiliserad ritning. Kvarnen är donerad av Evert Långback och andra ättlingar till Berts- och Långs-gårdarna. *Bäsch-boldro* stod till påseende vid Lantbruksutställningen i Malax 1950.

Ritningar och kvambilden överst: Håkan Genberg

Foto: Göran Strömfors

Risslet, dryftan och kastskoveln

(rissle, dröfto å kastskååvle)

och stort tålamod kastade hon säden i kastskoveln i en båge över hela logen mot den motsatta väggen i logen. Kastningen av säden krävde en viss skicklighet med rätt snärt i handleden för att den kastade säden skulle falla sorterad i bättre och sämre säd.

Loodråsa kallades det tjocka lager av orensad säd som samlades på logens golv den tiden sädeskärvarna tröskades för hand med slagorna (*slegona*). *Loodråsa* var blandad med agnar, halmboss och ogräsfrön som måste rensas bort för att säden skulle bli så ren som möjligt. För detta ändamål använde man förr tre särskilda redskap: **risslet**, **dryftan** och **kastskoveln**.

Man sa att man *dröftade* (dryftade) säden när den rensades med dessa redskap. Rensningsarbetet började med att *loodråsa* bearbetades en extra gång med slagorna för att få de sista sädeskornen att lossna ur sina ax. Lösa ax och halmstrån räfsades därefter bort med en gles räfsa.

Rensningen av säden från boss och tomma ax fortsatte genom att *loodråsa* siktades (risslades) flera gånger genom ett grovmaskigt rissel och ibland också genom ett finmaskigare. Ett rissel (*rissle*) är ett stort ovalt såll med siktet gjort av flätade, kluvna videkvistar, alternativt björk- eller granrötter, senare användes metallgaller. Sidorna gjordes vanligtvis av ett brett aspspån i svepteknik. En äldre typ av rissel var fyrkantigt med ram av bräder.

Efter grovrensningen med rissel sorterades säden genom att kastas i logen med en kastskovel (*kastskååvål*). Kastningen gjordes för att skilja den

tyngre och bättre säden från den lättare och sämre säden. Samtidigt rensades också säden från agnar och lätta ogräsfrön som ännu fanns kvar i *loodråsa*.

När kastningen skulle börja skottades säden till ena väggen av logen och golvet sopades rent. Gluggar och dörrar i logens ytterväggar öppnades för att det skulle bli ett korsdrag genom logen. En tjänlig vind gjorde kastningen effektivare.

Kastningen betraktades som ett kvinnoarbete och utfördes i äldre tider vanligtvis av gårdens husmor. När kastningen skulle börja satte hon sig på en låg pall bredvid sädeshögen, tog tag i en liten kastskovel (*kastskååvål*) av trä, fyllde den med säd och med en jämn handrörelse

De välmatade och tunga sädeskornen flög vid kastningen längst bort från kastaren och föll ner vid den motsatta logväggen. Den säden kallades därför **väggsäd**. Den lättare och kärnfattigare säden, kallad **slösäd** eller **framsäd**, föll närmare kastaren. Agnar och lätta ogräsfrön föll också nära kastaren eller blåste bort. Väggsäd och slösäd skildes noga åt och tömdes i skilda säckar och sädeslårar i *härbre*. Väggsäden maldes till mjöl för brödbakning och grötkokning. Den kunde också duga som utsäde. Slösäden användes i foderblandningar åt kreaturen. Säd ur *riidråsa*, dvs. den tunga säd som föll på rigolvet när *riigåbbi* slog sädeskärvarna mot en vägg i rian, hade den bästa kvaliteten och användes främst till utsäde.

Dryftan (*dröfto*) eller vannan är ett redskap som användes vid finrensning (dryftningen) av säden efter kastningen. En finrensning med dryfta utfördes genom att små mängder av säd i dryftan skakades och kastades lätt upp i luften så att damm och agnar blåste bort. Den här finrensningen kunde också utföras först i samband med att mindre mängder av säden skulle malas.

Dryftan hade en ovalform och var gjord med en tunn träbotten av granbräder och med de breda sidorna, vanligen av aspspån, gjorda i svepteknik runt botten. Den främre sidan av dryftan var framböjd så att kant och botten nästan gick i ett. Utformningen gjorde det lättare att ösa säd och flytta säd i rian och loge.

Metoderna att rensa säd och andra frön genom sållning och kastning i motvind har sannolikt använts lika länge som säd har odlats. Först i slutet av 1800-talet började en ny typ av rensnings- och sorteringsmaskin, *dröftari* eller kastmaskinen, att användas i stället för kastning med kastskovel, sållning med rissel och dryftning med *dröfto*. Vid samma tidpunkt började också de första enkla tröskverken att tas i bruk.

Håkan Genberg

Bilder: **Siri Hagback** (kastskoveln) och **Göran Strömfors** /Malax museiförenings bildarkiv

Oktober 2012
MÅNADSBILD

Rian

Till bondgårdarna hörde förr en ria (*riiraad*) för torkning och tröskning av säd. I den timrade byggnaden fanns tre skilda utrymmen: den egentliga rian (*riia*) för torkningen av sädeskärvarna, en loge (*looa*) i mitten av rieraden för tröskningen samt en halmlada (*halmledo*) där den tröskade halmen förvarades.

Under det upphöjda loggolvet eller mellan logen och halmladan fanns ett utrymme (*angntjetta*) för agnarna.

September 2012 MÅNADSBILD

Rieradens framsida hade vanligtvis ett utstående tak (*riiskåve*) utan väggar. I ett hörn inne i rian

fanns riugnen som var murad av tegel. Ugnens övre del var täckt med klapperstenar (*knapuli*) och riugnen fungerade på samma sätt som en vedeldad ugn i en rökbastu utan skorsten.

I rians övre del fanns runda och grova torkstänger i två nivåer (*övrapaschona* och *nedrapaschona*) på vilka sädeskärvarna radades upp för torkning. Torkstängerna var lika långa som rian och kunde rullas i sidled för att underlätta uppsättningen och nedtagningen av sädeskärvarna.

Rågkärvar från sextio rågskylar kunde torkas vid ett och samma tillfälle om rian var försedd med både *övrapaschor* och *nedrapaschor*. När *paschona* var helt fyllda med kärvar, och sädesstrån bortsopade från golv och ugn, tändes eld på den meterlånga veden i riugnen. Värmen och röken från *knapuli* och ugn fyllde snart hela rian och steg upp mot de uppradade kärvarna på *paschona*.

Det var ett ansvarsfullt arbete att elda en riugn. I regel var det gårdens husbonde som skötte eldningen och övervakade torkningen. Rian eldades flera gånger per dag och avslutades först när halmen var så torr, att den knastrade när man bröt den. Om ugn och ria var kall behövde man elda 3–4 dagar innan säden var tillräckligt torr för att tröskas.

När tröskningen skulle börja fördes torkstängerna (*paschona*) åt sidan så att de första torra kärvarna föll ner på rigolvet. Den som tjänstgjorde som *riigåbb*, vanligtvis gårdens husbonde, tog en kärv i taget, ställde sig i ett hörn av rian och slog kärven några gånger hårt mot riväggen så att den grövsta säden lossnade från axen. Sädeshopen som småningom bildades på golvet kallades *riidråsa*. Det var den bästa säden och användes därför i första hand som utsäde.

Riigåbbi kastade de urslagna kärvarna upp genom öppningen (*looacko*) till logen där tröskarna väntade. Sädeskärvarna radades ut i 3–4 rader på loggolvet med axen mot varandra. Banden som hållit ihop kärvarna skars av och halmen breddes ut. Nu var stunden inne att använda slagorna

(*slegona*). Tröskarna, vanligtvis var de tre stycken, tog varsin slaga och ställde sig bredvid varandra framför de utbredda kärvraderna. Den som var gammal och van tröskare brukade gå först och slå första slaget med sin slaga. Sedan följde

de andra tröskarnas slag i en jämn tretakt. Tröskarna gick långsamt längs raderna av den utbredda halmen samtidigt som de slog i takt på ax och halm med slagornas klubbor. Arbetet gick lättare om varje tröskares slag föll i tur och ordning i rätt ögonblick. Det rätta *slegojuude* uppstod när det var tre som tröskade.

Ribilderna är fotograferade i Bränno, Malax, i juli 2011 och slagorna vid Brinkens museum. Slagan längst ner är gjord 1920.

Efter att de utbredda sädeskärvarna bearbetats ett par varv, bands den uttröskade halmen till stora halmkärvar som radades upp i halmladan.

Riigåbbi kastade nu in en ny omgång med kärvar till logen och tröskningen fortsatte tills *paschona* i rian var tömda på alla kärvar, helst så tidigt som möjligt under dagen. Nya lass med sädeskärvar skulle nämligen köras in till rian för torkning, och den tröskade säden tas om hand, innan dagen var slut. Riugnen eldades på nytt och efter ett par dagar kunde följande tröskningsomgång börja.

Och så fortsatte tröskningen under hela september månad, allt medan röken från alla rior spred sig över nejden och det taktfasta ljudet från slagorna hördes i hela byn.

Håkan Genberg

Erik Klingius, som tjänstgjorde som lantmätare i Malax i mitten på 1700-talet, har gett en så detaljerat beskrivning av hur riorna var byggda i Malax och i Österbotten den tiden att man än i dag skulle kunna bygga en rierad enligt hans anvisningar och ritning. Dessutom beskrev han nyttan med torkning av säd i rian, hur sädeskärvarna skulle sättas upp samt hur rian skulle eldas. Läs Klingius beskrivning i boken *Historisk beskrifning över Malax församling*.

Bilder: Göran Strömfors / Malax museiförenings bildarkiv

Augusti 2012
MÅNADSBILD

Skäran (*Schjero*)

Augusti var en arbetsam månad den tiden när all stråsäd måste skäras för hand utan hjälp av skörde-maskiner. Skäran, *schjero*, var i århundraden, och ända in på 1900-talet, det viktigaste och enda skörde-redskapet vid skärning av stråsäd.

Redan under järnåldern har skäror använts i Malax. Fynd har gjorts vid arkeologiska utgrävningar på *Kåpabacka*. Vid utgrävning i *Kalascha* har en åker-lapp med årderspår hittats. Båda platserna har date-rats till 600-talet e.Kr.

Lien började i viss utsträckning användas i skörde-arbete jämsides med skäran först under 1700-talet. Skördearbetet gick fortare om lie användes, men det ansågs allmänt att slagning av stråsäd med lie ledde till större spill av säd än vid skärning med skära. Vid skärning av liggsäd var skäran det bästa redskapet.

Rågen skulle helst vara bärgad före Bertilmässan den 24 augusti. Efter det att rågen var färdigskuren var det kornets och havrens tur att skäras. Inom augusti skulle också lin, hampa, humle och örter skördas.

Den som skar säd med *schjero* samlade och band de skurna sädesstråna till ett *sessbaand*, sädesband. *Sessbaanden* restes sedan upp på åkern till *rågskylar* eller *havre- och kornpjockar* för att lufttorkas några dagar innan de kördes till rian för fortsatt torkning och tröskning.

Rågskärning vid Brinkens museum den 19 augusti 2009, samt fem vinkelskäror vid museet och en krokskära fotograferad hos Lasse Majors. Foton: Håkan Genberg och Göran Strömfors.

De skäror som använts i Österbotten kan indelas i två huvudtyper med hänsyn till skärbladets utformning. På den äldre typen, *krokskäran*, som allmänt använts till 1800-talets slut och ännu i början på 1900-talet, bildar bladet en bakåtböjd båge innan den övergår i en framåtriktad spets, och avslutas med en tånge som är indriven i handtaget av trä. Den andra huvudtypen, *vinkelskäran*, som började användas i slutet av 1800-talet, har ett rakare blad som är fäst vid ena sidan av handtaget.

Det böjda bladet på krokskäran var svår att smida och vassa. Men den ansågs vara bra att skära med eftersom den samlade sädesstråna bättre än vinkel-skärens blad.

På 1920-talet började slåtermaskiner och s.k. självavläggare användas jämsides med skäran och lien, framförallt vid skärning av korn och havre. Skördearbetet gick nu mycket fortare även om den maskinskurna säden fortfarande måste bindas för hand. Senare kom de häst- eller traktordragna självbin-darna som i sin tur ersattes av skördetröskorna.

Långt in på 1900-talet skars råg med skära. Till halmtaken på de talrika ängsladorna och riorna som förr fanns överallt dög nämligen endast handskuren råghalm som torkats och tröskats med slaga i rian och efter tröskningen bundits till stora halmkärvar.

Håkan Genberg

Se olika typer av skäror i Brinkens museum samt fotogra-fier av järnåldersskäror och andra fynd från *Kåpabacka* på arkeologiställningen i Tufvasgården vid Brinken.

Unjärv, Malax, 21 oktober 1984

Aandra

Höbärgning av starr och fräken på sankna myrar, i kärr och på strandängar var förr ofta nödvändigt för att man under vintern skulle ha tillräckligt med foder till sina kreatur. Hö från hemmanets närbelägna ängar och slåttermarker räckte inte alltid till. ”Det gällde att ta vara på allt – korna var många och hemmanen små.”

Det torkade dyfräkenhöet (*Equisetum fluviatile*) åts med god aptit av korna, som mjölkade bra av detta foder – även om de fick lös mage av det. Senare analyser har visat att välbärgat fräkenhö har ovanligt höga halter av smältbart protein. Starrhöet var ett magrare foder och inte så omtyckt av korna.

Vid slåtter av fräken och starr på sumpiga myrar och i träsk gick slåtterfolket vanligtvis på de så kallade *aandrarna* för att inte sjunka ner för djupt i det mjuka och gungande underlaget. *Måsa-skidor*, *måsa-aandrar* eller *myrskidor* är andra benämningar på de gamla redskapen.

Aandrarna liknar vanliga skidor, men är kortare och bredare. De var vanligtvis gjorda av björk eller al och kunde ha långa urtag såväl framför som bakom fotstödet. Urtagen gjorde att *aandrarna* inte blev för tunga och underlättade också trampningen i vattnet.

Bindset var av näver eller vidjor. Avståndet från bindsel till spets skulle vara ganska kort för att inte främre ändan av *aandrarna* skulle vara i vägen för lien och liegrinden när fräken skulle slås på de frodiga tuvorna på myrarna och runt träsken.

Andur, *åndur* eller *ander* är ett gammalt fornnordiskt namn på en snöskida. Ordets ursprung, härled-

Två par *aandrar* (kat.nr 11481 t.v., okänd donator; 15805, donerade av Eva Ekblad) i Malax museiförenings samlingar.
Foton: Göran Strömfors

ning och historia är omdiskuterat.

Skidor har i århundraden varit ett viktigt redskap för att ta sig fram i obanad snöterräng, särskilt vid jakt vintertid. De äldsta och mest kända medeltida skidparen kännetecknas av att höger och vänster skida inte hade samma längd. Den längre skidan, *glidskidan*, vanligtvis fäst

på vänstra foten, användes för att glida på när underlaget var jämnt och plant samt nerför backar. Den kortare skidan, fäst på höger fot, var en *sparkskida* som kallades *andur*. Skidåkaren använde *anduren* för att stödja sig på och sparka sig framåt med på glidskidan. *Anduren* kunde vara skinnklädd undertill för att skidåkaren skulle få ett bättre fäste vid sparkningen och uppför backar. I regel använde man endast en lång skidstav som man styrde och bromsade med nerför backar.

Den gamla fornnordiska benämningen på en snöskida, *andur*, har levt kvar i namnet på de redskap, *aandra*, som ännu på 1940-talet användes vid bärgning av fräken på myrar och omkring träsk i Österbotten.

Håkan Genberg

Läs mer i nedanstående böcker om hur malax- och petalaxborna ännu på 1940-talet gick på *aandra* när de bärgade fräken och starr vid Storsjön, Långsjön, Unjärv och i träskan runt Mamrelund:

- *Bondens år – Anteckningar om göromål på bondgårdar i malaxtrakten 1900–1950*
- *Storsjön – Från forntid till nutid*
- *Mamrelund – en skogsby i Petalax*

JUNI 2012

Gärdesgården [Jäschgåli]

En del av gärdesgården vid Brinkens museum.
Foto: 31 maj 2012, Göran Strömfors

Gärdslet (*troodona*) och störrarna (*staavra*) till gärdesgårdarna, högs av granar på hösten och vintern. Trodorna skulle vara 3–6 meter långa och ha en rot diameter på 8–15 cm. Störrarna skulle vara 2–3 m långa med en rot diameter 5–10 cm. Störlängden var tilltagen för att störrarna skulle kunna spetsas om och återanvändas när den i marken nedstötta delen rutnat.

På våren klöv man de hemkörda grövre trodorna på längden med yxa och tråkilar. Den kluvna trodan fick ett tätare och vackrare utseende än en långssågad troda. Vid läggningen av trodorna mellan störrparen lades den kluvna sidan, vedsidan, mot störrarna. Trodor med klenare dimension, som inte klövs, randbarkades i två, tre ränder för att torka fortare och för att barken inte skulle börja flagna. I en *snidijäschgåli* lades trodorna med den grövre ändan uppåt.

Om störrarna var nyhuggna randbarkades också dessa. Störrarna skulle vässas endast på två sidor med skären inåt för att bli smala och därmed minska risken för tjällyftning. För att skydda störrarna mot röta svedes störrändarna över en öppen eld innan de stöttes ner 30–40 cm i jorden. När kådan av värmen trängde ut fick störrarna ett impregnerat ytskikt av sin egen kåda.

Som bindsel användes vanligtvis meterhöga tätvuxna smågranar som högs på våren strax innan gärdesgården skulle byggas. Granarna kvistades och delades sedan för hand från toppen och nedåt. Ban-

den, *stölingarna*, förvarades i vatten för att inte torka och basades smidiga vid eld innan de vreds hårt fast i flera varv som åttor mellan störrparen för att bilda underlag för trodorna. Fyra eller fem band behövdes för varje störrpar.

En välbyggd trägärdesgård av rätt virke och med de gamla beprövade måtten, två alnar hög och två alnar mellan störrparen, håller i 30–40 år.

§ 3

Enhvar som eger och brukar jord och densamma vill bevara från skada af husdjur, vare pliktig att hålla stängsel, såkallad värjohägnad, däromkring; och som vallhjon icke äro användbara på våra spridda och begränsade egolotter, uteslutes kreatursvallning, med undantag af fall, som i § 6 af denna stadga omförmäles.

§ 4

Hägnader uppföras af gärdsel och störr, som ock af sten och böra för att anses giltiga vara en och en tiondedels meter hög med ett mellanrum af högst tjugofem centimeter mellan hvarje trodrad, ej längre än en och en half meter emellan störrpar samt så fast och stadig att den icke brytes af vinden ej heller för trycket af en persons tyngd vid klifvande därpå. Tät hägnad är tillåten endast vid inhägnandet af beteshage för mindre husdjur. Lägges hägnad af sten, må enhvar lägga densamma på sin sida af rån, om icke rågrannen tillåter att den lägges till hälften å hvardera sida.

Utdrag ur *Stängselstadga för Malaks kommun* antagen år 1907.

Håkan Genberg

En längre artikel om gärdesgården är införd i Malax museiförenings informationsblad *Vällingklockan*, juni 2012.

Såningsvacka

Förr i tiden,

innan radsåningsmaskinerna kom i allmänt bruk, såddes all säd för hand. Såningsmannen bar utsädet i ett såkär. En vanlig benämning på detta kär är *såningsvacka*, *såvacka*, *sädesvacka* eller *säsvacka*. Andra benämningar är *såskeppa* och *sädesskeppa*.

Viktor Ekblad sår ur vackan i Hallonsölo.
Foto Birger Ekblad / Malax museiförening

En i Österbotten vanlig typ av såningsvacka hade en avlång form och i regel en sida konkav för att bra kunna ligga an mot såningsmannens kropp. Såvackan var ett träkär gjord i svepteknik. Såvackans botten gjordes av tunna bräder, ofta av gran. Såvackans kantsida, ca 15 cm hög, gjordes av ett tunt hyvlat aspbräde som veks runt botten. På ena långsidan var en tråkkrok fäst som vid sådd hakades i såningsmannens bälte eller i en rem som bars på axeln. På såvackans andra långsida fanns ett handtag av enträ fastsurrat med rottågor och som såningsmannen höll upp med sin vänstra hand. En annan och sannolikt äldre typ av såvacka saknade både handtag och krok och bars upp med en axelrem som lades runt hela vackan.

Såningsvackan rymde 4–5 kappar (ca 18–23 liter) utsäde. En erfaren såningsman klarade av att så två tunnland i timmen (ca 1 hektar).

Det gällde att få utsädet så jämt fördelat över åkern som möjligt. Innan sådden började brukade man därför dela varje teg i mindre stycken. Ett område som var lagom brett för att besås med ett handkast säd ur såvackan kallades ”fjära”. Om tegen var oregelbunden eller om såningsmannen var oerfaren märkte han ut fjäran på förhand genom att dra upp fåror i jorden med foten eller markerade fjärens bredd med s.k. såningsstickor.

Oftast var det gårdens husbonde som sådde. Såningsmannen gick långsamt och värdigt framåt över åkern som skulle sås, tog en näve säd för varje steg ur såvackan med höger hand och lät säden strila mellan högra handens fingrar när han kastade säden framåt och uppåt så att sädeskornen spred sig på 3–4 meters bredd vid varje kast.

Det skulle vara lugnt och klart väder när sådden för hand skulle börja. För att finna en lämplig tidpunkt

Såningsvacka (kat.nr 14267:a) i Malax museiförenings samlingar.
Foto Göran Strömfors

följde man noga med väder och vind och olika tecken i naturen och i almanackan. Havre och korn skulle sås då björken hade mössöron och linet då häggen blommade. Enligt folktraditionen ansågs Urbanusdagen, den 25 maj, som en lämplig dag att påbörja sådden av havre, korn, ärter och lin. Bartolomeusdagen, den 24 augusti, ansågs som rätt tid att så råg.

En gammal folklig tradition anger att innan sådden inleddes tog såningsmannen av sig mössan och läste en bön över utsädet i såningsvackan. Såddens betydelse kunde också framhävas genom att han klädde sig i rena kläder. Om arbetet hade börjat på rätta sättet, i tro och bön, kunde man vara säkrare på att skörden skulle bli rik.

Håkan Genberg

Källor:

Ahlbäck R. *Bonden i svenska Finland*. Borgå 1983

Ahlbäck R. *Kulturgeografiska kartor över Svenskfinland*. Helsingfors 1945

APRIL 2012

*Cykeln
gav
frihet*

I början på 1920-talet var cykeln ännu ingen vanlig ägodel. För den tidens ungdomar var det svårare att få pengar till köp av en cykel än vad det är för dagens unga att få pengar till en egen bil. Flickorna på bilden, som var unga på 1920-talet, är lyckliga ägare av varsin damcykel – eller har de möjligen fått arva cyklarna av äldre syskon?

Cykeln gav frihet och var länge det enda transportmedlet för ungdomar förr i tiden, särskilt på landsbygden. Om man ville besöka någon fest- eller danstillställning i grannkommunen eller grannbyarna var cykeln oftast det enda transportmedlet. Man cyklade i mindre eller större grupper på väg till dansen och stämningen var hög både på vägen till festlokalen och säkert också under färden hemåt på natten när flickorna kunde få skjuts hem sittande på den skarpa cykelramen på pojkens cykel.

Under kriget och tiden strax efter var det stor brist på reservdelar till cyklar och då främst cykeldäck. Man tvingades reparera däcken på olika sätt. Håll på däcken

reparerades genom att linda snören runt däckets eller genom att lägga en gummilapp innanför så att hålet täcktes. Däcket kunde hålla en tid att köra på, men snart nog blev det hål igen och det tog slut på cyklandet en tid. I god tid på hösten ställdes cyklarna undan i vinterförvaring. De förvarades då upp och nedvända för att däck och innerringar inte skulle ta skada.

Flickorna på bilden är från vänster: de två systrarna Ida Köping (1890–1967), gift Foxell, och Linnea Köping (1894–1983), gift Kull, samt Anna Majors (1892–1967). Lagg märke till flickornas konstfulla frisyror och deras fina, långa klänningar. Ida och Linnea bodde i sin ungdom i Petalax Bofjärden och Anna i ”Majuri” (Majors). Fotografiet är sannolikt taget i Petalax Bofjärden nära Idas och Linneas barndomshem.

Håkan Genberg

Läs mer om hur man reste och färdades på cykel eller andra transportmedel i malaxtrakten på 1900–1940-talet i boken *Till lands och sjöss*.

Trolig fotograf: **Ida Malmberg**

Vintervy från Däliback i Havrasgränden, Övermalax

Platsen kallas Däliback för att här har i förgången tid framställts tjära i en tjärdal. Till vänster om vägen finns gården som av ortsborna i dagligt tal också kallades Däliback. Tidigare svängde vägen in vid uthuset och gick precis framför handelsbodens dörr. Gården byggdes år 1870 som bykrog av bröderna Husberg från Vasa. Havrasborna var inga flitiga krogbesökare så huset såldes 1872 till Isak Haga, som omvandlade krogen till handelsbod.

I slutet av 1880-talet köpte Johannes och Johanna Stoor gården och handelsbodsverksamheten fortsatte inom familjen Stoor till 1973. Det var ”Hann” som skötte handelsboden, Johan

var stamanställd i ryska armén och stationerad i Laihela. I familjen föddes tolv barn, fem dog i tidig ålder. Barnen hjälpte sin mor i affären. Två döttrar skrev dagböcker under åren 1917–1918, delar av dem har publicerats i *Album*. Dottern Elin, gift Herrgård, blev författare.

Däliback var samlingsplatsen för bysborna. I handelsboden fanns allt som behövdes, dessutom post och telefon. Ännu i år, 2012, står den 140-åriga gården kvar. Huset till höger byggdes av äldsta sonen Emil Stoor.

Siri Hagback

Foto: Siri Hagback, januari 1997